

flertallet er, som det er, og saa længe Højre har den Magt, det har, er der neppe store Chancer derfor. Men jeg kan forsikre, at vi nære Tanke om en Gang at faa Skalaer af nær beslægtet Natur gennemførte, i det Øjeblik vi ere i Stand til at præge Skattelovgivningen i den Aand, vi ønske.

Jeg vender mig saa til den højtærede Finansminister. Den højtærede Finansminister udtalte, at han kæmpede til to Sider, mod Højre til den ene og mod Socialdemokraterne og de Radikale til den anden Side. Men det forekommer mig, at der er en betydelig Forskel i den Maade, hvorpaa han kæmper overfor disse to forskellige Modstandere. Overfor Højre er han Elskværdigheden selv, overfor Socialdemokraterne og de Radikale er han ikke fuldt saa elskværdig. Det er for Resten ganske ligegyldigt, det tage vi os ikke nær. I Stedet for Sammenligningen med Manden, der kæmper til to Sider, vilde jeg finde det mere betegnende at sige om ham, at han balancerer paa Line mellem Scylla og Charybdis, og jeg synes ikke, han er helt heldig i denne Præstation. Den højtærede Finansminister opstillede nogle Taleksempler overfor sine Modstandere baade til Højre og til Venstre. Jeg har spurgt mig selv denne Gang som saa ofte før: Hvorfor ikke bruge nøjagtige, præcise Tal i Stedet for disse afrundede Tal, som undertiden ere et lille Stykke borte fra de virkelige?

Den højtærede Finansminister henviste i Dag i Forbigaaende til, at det nu havde vist sig, hvad man kunde se af Bilagene, at han i sin Tid havde haft fuldstændig Ret, da han sagde, at Skatten af Skatten vilde indbringe 4 pCt. Forøgelse. Jeg kan ikke se af Bilagene, at det har holdt Stik, tværtimod! Jeg hævdede ved første Behandling, at Tallet vilde komme til at ligge over de 4 pCt. Den højtærede Minister erklærede den Gang, at naar først Udvalget fik alle Oplysninger, skulde det nok se, at det passede til Punkt og Prikke, det vilde blive 4 pCt., ikke mere. Nu se vi i Bilagene til Betænkningen, at der udtrykkeligt staar — for øvrigt er Beregningsmaaden en ganske anden end den Gang —: „4 pCt., et Tal, der snarere er for lavt end for højt“. Og til Overflod udtrykkes det samme Sp. 953—54: „at man muligvis maatte paaregne en noget større Indtægt af „Skat af Skatten“ end den foran anførte“. Det var netop, hvad jeg hævdede, og det viser altsaa, at jeg havde Ret. Den samme „Skat paa Skatten“ har, saa vidt jeg kan se, ogsaa spillet den højtærede Finansminister et

Puds i det Regnestykke, han i Dag anvendte overfor det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin). Han nævndede en Mand med en Formue paa 400,000 Kr. og en Indtægt af 15,000 Kr. — af den højtærede Finansministers Resultat kan jeg se, at Manden antages at leve paa Landet. Hans samlede Skat skulde blive 1,235 Kr. Den højtærede Finansminister har her ikke erindret, at denne Skat maa fradrages ved Beregningen af den skattepligtige Indtægt saaledes, at Skatten ikke bliver 1,235, men omtrent 1,185 Kr., eller deromkring, saa vidt jeg ved en flygtig Beregning i den korte Tid har kunnet se, det vil sige 7,9 pCt. i Stedet for 8,2 pCt., altsaa dog i alt Fald en betydeligt lavere Skat for en saadan meget velhavende og velstillet Mand, end den højtærede Finansminister angav.

Naar den højtærede Finansminister vender sig mod den Kritik, vi fra vor Side have rettet mod Skattelovforslagene og vel at mærke ikke blot dette ene Skattelovforslag, men hele Komplekset — jeg tror for øvrigt, han i dette Tilfælde talte om denne bestemte Skat —, taler han om „kolossale Overdrivelser“ og om, at vi have sagt, at det vilde blive et „utaaleligt“ Tryk, der her lægges paa Smaafolk. Det er virkelig her den højtærede Finansminister, der overdriver. Jeg har ikke, og jeg tror heller ikke nogen af mine Partifæller, brugt et saa stærkt Udtryk om den foreliggende Skat. Jeg erindrer om, at den højtærede Finansminister en Gang i Efteraaret talte om Skattehysteri o. s. v., men til Illustration deraf var der i Virkeligheden kun en enkelt Ytring, som til en vis Grad kunde bruges som Symptom paa denne fæle Sygdom, og den viste sig at bero paa en Fejlhuskning af den højtærede Finansminister. Vi have ikke talt om, at den forøgede Byrde, Formue- og Indkomstskatten vil lægge paa Smaafolk, vil betyde et utaaleligt Tryk. Dertil ere vi for nøgterne i vore Udtryk, vi overdrive ikke, det behøve vi ikke. Men vi have paapeget, hvor meningsløst og uretfærdigt det efter vort Skøn er at lægge nye Byrder paa Smaafolk ved denne Lejlighed. Tiderne ere vanskelige, det er Dyrtid, Priserne paa Livsfornødheder stige, Kampen for Tilværelsen bliver haardere og haardere. Det forekommer mig, at ved Omlægning af Skatter, maatte det netop være en Pligt for Lovgivningsmagten ogsaa at søge at lette Skattebyrden en Smule i Stedet for at forøge den. Det er saa lidt, siger Finansministeren; han nævner, at det er kun 19 Øre af hver 100 Kr., som ligger under 1,000 Kr. Ja, det er ikke store